

PLAIN TALK ABOUT SPANKING

ΚΑΘΑΡΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΑΡΜΟ By JORDAN RIAK

Σήμερα, στην επιστημονική βιβλιογραφία δεν υποστηρίζεται πουθενά ο δαρμός. Αυτή είναι η κοινή θέση των ειδικών στην ψυχική υγεία, στην παιδική ανάπτυξη και επαγγελματιών άλλων σχετικών χώρων, εξελίσσεται εδώ και δεκαετίες και οι αρχές της μπορούν να εντοπιστούν αιώνες πριν.

Αυτό δε σημαίνει ότι δεν υπάρχουν υποστηρικτές της σωματικής τιμωρίας παιδιών, όπως θα ήταν και λανθασμένος ο ισχυρισμός πως δεν υπάρχουν υποστηρικτές της σωματικής τιμωρίας των συζύγων. Και οι δύο περιπτώσεις είναι ευρέως διαδεδομένες και οι άνθρωποι οι οποίοι χτυπούν άλλους συνήθως πιστεύουν ότι οι αιτίες είναι βάσιμες.

Η Μόνιμη Επίδραση στα Παιδιά

Κάποιοι ερευνητές ισχυρίζονται ότι κάθε βίαιη πράξη από έναν ενήλικο σε ένα παιδί αφήνει ένα συναισθηματικό σημάδι για όλη του τη ζωή, άσχετα από το πόσο σύντομη ή ελαφριά είναι αυτή η πράξη. Αυτό μπορούμε να το αποδείξουμε σε κάποιο βαθμό από την προσωπική εμπειρία. Οι περισσότεροι από εμάς παραδεχόμαστε ότι οι πιο ζωηρές και δυσάρεστες παιδικές αναμνήσεις είναι εκείνες οι οποίες αναφέρονται σε στιγμές που πληγωθήκαμε από τους γονείς μας. Μερικοί άνθρωποι βρίσκουν τόσο δυσάρεστη τη μνήμη τέτοιων γεγονότων που προσποιούνται ότι ήταν ασήμαντα, ή και αστεία. Θα διαπιστώσετε ότι χαμογελάνε όταν περιγράφουν τι τους είχε συμβεί. Η ντροπή και όχι η ευχαρίστηση τους κάνει να χαμογελάνε. Για την προστασία τους από τον τωρινό πόνο μεταμφιέζουν τη μνήμη συναισθημάτων του παρελθόντος.

Σε μία απόπειρα να αρνηθούν ή να μειώσουν τους κινδύνους του δαρμού, πολλοί από αυτούς που τον εξασκούν διαφωνούν λέγοντας «Ο ξυλοδαρμός διαφέρει πολύ από την παιδική κακοποίηση», ή «Ένα μικρό χτύπημα στον πισινό δεν έβλαψε ποτέ κανέναν». Αλλά έχουν λάθος.

Μία καλή σύγκριση με το δαρμό είναι οι χημικές ενώσεις που περιέχουν μόλυβδο. Οι περισσότεροι άνθρωποι παλαιότερων γενεών, ζούσαν σε σπίτια βαμμένα με μπογιά η οποία είχε ως βάση το μόλυβδο, και οι περισσότεροι επιβίωσαν χωρίς τα σχετικά συμπτώματα ασθένειας. Ήταν έξυπνοι, ή απλά τυχεροί; Σήμερα, δεν χρησιμοποιούμε πλέον αυτή τη μπογιά. Γνωρίζουμε. Παρόμοια, οι ενημερωμένοι γονείς αναγνωρίζουν ότι το να δέρνουν τα παιδιά είναι σα να τα εκθέτουν σε μία επικίνδυνη τοξική ουσία. Δεν ωφελεί σε τίποτα και το ρίσκο είναι μεγάλο.

Αλλά κάποιοι γονείς θα ρωτήσουν, «πως μπορείς να ισχυριστείς ότι είσαι καλός γονέας αν δεν αρπάξεις το παιδί που πρόκειται να τρέξει έξω σ'ένα δρόμο με κυκλοφορία και δεν του δώσεις ένα καλό χέρι ξύλο, ώστε οι προειδοποιήσεις σου για τον κίνδυνο να μη ξεχαστούν;»

Στην πραγματικότητα, το 'ξύλο' θέτει τα παιδιά σε μία κατάσταση ισχυρού συναισθηματικού μπλοκαρίσματος κάνοντας δύσκολο να πάρουν τα μαθήματα που, όπως υποστηρίζουν οι ενήλικες, προσπαθούν να διδάξουν. Δίνοντας 'ένα καλό χέρι ξύλο' δεν μειώνεται το άγχος του ενήλικου ούτε βελτιώνεται η συμπεριφορά του παιδιού. Οι ενήλικοι που δέρνουν, τείνουν να θυμώνουν περισσότερο... Παιδιά που δέρνονται τείνουν να συμπεριφέρονται χειρότερα. Και η αρνητική επίδραση του δαρμού στο παιδί μπορεί να έχει μακρά ή μόνιμη διάρκεια. Δε διδάσκει στα παιδιά ότι τα αυτοκίνητα και τα φορτηγά είναι επικίνδυνα. Τους διδάσκει ότι οι ώριμοι από τους οποίους εξαρτώνται, είναι επικίνδυνοι.

Χαμένη Εμπιστοσύνη

Το δαρμένο παιδί είναι λιγότερο ικανό να βλέπει το γονέα ως πηγή αγάπης, προστασίας και παρηγοριάς, στοιχεία ζωτικά για την υγιή ανάπτυξη κάθε παιδιού. Στα μάτια του παιδιού ο γονέας φαίνεται να είναι τώρα πηγή κινδύνου και πόνου.

Ο φόβος, η μνησικακία και η δυσπιστία που προκύπτουν από το δαρμό, υποβιβάζουν τα αισθήματα προσκόλλησης του παιδιού για τους σημαντικότερους στην ζωή του ενήλικες. Το παιδί που προδίδεται, όπως και το παιδί στο οποίο δεν δίνεται επαρκής τροφή, ζέστη ή ξεκούραση, υποφέρει και αποτυγχάνει να ωριμάσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Απειλές

Κάποιοι γονείς σπάνια δέρνουν ή δεν δέρνουν καθόλου, αλλά πάντα απειλούν ότι θα κάνουν τρομερά πράγματα. «Αν δεν είσαι ήσυχος-η όσο μιλάω στο τηλέφωνο, θα σου ράψω το στόμα με μία μεγάλη βελόνα,» ή «Καλύτερα να προσέχεις, γιατί κάποιος θα σου κόψει τα δάχτυλα. Αυτό κάνουν στα άτακτα παιδιά που πιάνουν πράγματα που δεν πρέπει.» Το βρίσκουν εύκολο να χειρίζονται με τέτοιους τρόπους τα παιδιά-τουλάχιστον προσωρινά.

Αρχικά, καθώς τα παιδιά πιστεύουν τις απειλές των ενηλίκων, υπακούουν από φόβο. Αλλά σύντομα μαθαίνουν να εξαπατούν και να ψεύδονται ώστε να αποφύγουν τις φοβερές τιμωρίες που πιστεύουν ότι τους επιφυλάσσονται. Αργότερα, ενώ ανακαλύπτουν ότι οι απειλές είναι κενές, συμπεραίνουν (σωστά) ότι οι ώριμοι τους οποίους εμπιστευόταν κάποτε, είναι στην πραγματικότητα αναξιόπιστοι. Όταν

εκλείπει η εμπιστοσύνη με αυτόν τον τρόπο ανάμεσα στα παιδιά και στους στενότερους φροντιστές τους, η ικανότητα του παιδιού να σχηματίζει σχέσεις εμπιστοσύνης με άλλους μειώνεται επίσης. Αυτό ίσως να τα καθιστά ανίκανα διαβίου για συνεργασίες ή στενές σχέσεις.

Οι άνθρωποι που έχουν ζημιωθεί με αυτόν τον τρόπο τείνουν να βλέπουν όλες τις σχέσεις ως διαπραγματεύσεις, ως συμφωνίες οι οποίες είτε θα πετύχουν είτε θα χαθούν. Η αθωότητα, η ειλικρίνεια και η εμπιστοσύνη αντιμετωπίζονται ως αδυναμίες προς εκμετάλλευση, ακριβώς όπως συνέβη κάποτε στους ίδιους.

Δύναμη

Το 'ξύλο' διδάσκει στα παιδιά ότι η ανθρώπινη αλληλεπίδραση βασίζεται στη 'δύναμη', η οποία ορίζει το σωστό. Όσο περισσότερο έχει δαρθεί ένα παιδί τόσο μεγαλύτερη είναι η πιθανότητα αυτό το παιδί να γίνει ένας ενήλικος που συναλλάσσεται με τους άλλους, όχι με το λόγο και το καλό παράδειγμα, αλλά με τη δύναμη. Ποιον τύπο ανθρώπου περιγράφουμε; Ο νταής είναι ένας τέτοιος άνθρωπος. Ο βιαστής είναι ένας τέτοιος άνθρωπος. Αυτός που δέρνει τη σύζυγο είναι ένας τέτοιος άνθρωπος. Ο τσαρλατάνος, ο απατεώνας, -κάθε ένας είναι τέτοιος άνθρωπος. Και τέτοιοι άνθρωποι είναι επίσης οι δειλοί και τα τσιράκια- οι οποίοι αντλούν ισχύ από δεύτερο χέρι με την προσκόλλησή τους σε τέτοιους ανθρώπους, όπως αυτοί που προαναφέραμε.

Συζυγικό Χτύπημα και Δαρμός

Στην συντριπτική πλειονότητα των περιπτώσεων, ζευγάρια των οποίων οι σχέσεις περιλαμβάνουν βία, είναι επίσης βίαια προς τα παιδιά τους. Τέτοιοι γονείς σίγουρα δέρνονταν όταν ήταν παιδιά και εκτέθηκαν σε ξυλοδαρμό άλλων.

Σύζυγοι που χτυπήθηκαν και χτυπούν και δέρνουν τα παιδιά τους, τα μεγαλώνουν ώστε να χτυπάνε και τα ίδια και να χτυπηθούν ακριβώς όπως και οι ίδιοι. Τα παιδιά μαθαίνουν από το παράδειγμα των γονέων ότι ο τρόπος για να δοθεί διέξοδος στη ματαίωση (μίας επιθυμίας π.χ.), για να εκφραστεί αποδοκιμασία και για να διεκδικηθεί η εξουσία, είναι το χτύπημα κάποιου μικρότερου και πιο αδύναμου από τα ίδια. Βλέπουν αυτή την αρχή να επιδεικνύεται κάθε φορά που μαλώνουν οι γονείς τους, όπως και κάθε φορά που βρίσκονται στο τέλος των συγκρούσεων με βίαιες τιμωρίες.

Μαθαίνουν ότι μόλις θα γίνουν αρκετά μεγάλοι και δυνατοί, θα μπορούν να ελέγχουν τους άλλους απειλώντας ή πληγώνοντάς τους. Μαθαίνουν ότι δεν υπάρχει πρόβλημα αν οι σύζυγοι χτυπάνε ο ένας τον άλλο και αν οι ενήλικοι χτυπάνε παιδιά.

Όταν τα παιδιά, των οποίων οι προσωπικότητες έχουν σχηματιστεί μέσα σε βίαια νοικοκυριά, μεγαλώσουν και κάνουν παιδιά, δυσκολεύονται πάρα πολύ να απελευθερωθούν από τις συμπεριφορές στις οποίες έχουν εκτεθεί και βιώσει. Οι δεξιότητες που εφαρμόζουν στην οικογενειακή ζωή θα είναι οι ανεπαρκείς που έμαθαν από τους γονείς τους, και τείνουν να συνεχίζουν στον ίδιο κύκλο βίας μέσα από τα αθώα παιδιά τους.

Καθώς εξαφανίζεται ο δαρμός από την οικογενειακή ζωή, θα εξαφανιστούν και άλλες μορφές οικογενειακής βίας. Όχι πριν.

Κλιμάκωση

Οι σωματικές βλάβες και οι θάνατοι παιδιών από τους φροντιστές τους συχνά είναι συνέπεια ακραίας σωματικής τιμωρίας. Οι δράστες ακόμα και των πιο φρικιαστικών πράξεων απέναντι στα παιδιά τυπικά εξηγούν ότι η κακή συμπεριφορά του παιδιού απαιτούσε τιμωρία, και το αποτέλεσμα ήταν τυχαίο ή χωρίς πρόθεση.

Πολλά από τα βρέφη που πεθαίνουν ετησίως 'πέφτοντας έξω από το κρεβατάκι', 'πέφτοντας από τις σκάλες' ή επειδή 'σταμάτησαν να αναπνέουν χωρίς λόγο' θα είχαν προστεθεί στις στατιστικές μη τυχαίων θανάτων αν γινόταν γνωστή η αλήθεια. Μερικές φορές το θύμα κατηγορείται για την κακή του μοίρα, π.χ, το παιδί 'κάνει εύκολα μώλωπες', 'είναι επιρρεπές σε ατυχήματα' ή 'αρνήθηκε να παραμείνει ακίνητο ενώ τιμωρούνταν, και αυτός ήταν ο λόγος που η πόρπη της ζώνης έκοψε τα χείλη του.'

Αυτοί που δέρνουν ακούγονται συχνά να χρησιμοποιούν το τετριμμένο ότι δε δέρνουν ποτέ υπό θυμό. Αυτός ο ψευδής ισχυρισμός διαψεύδει αυτό που τυπικά κινητοποιεί τους ανθρώπους που χτυπάνε παιδιά: το θυμό. Πολλοί από αυτούς που δέρνουν είναι εθισμένοι στην πράξη, διότι τους παρέχει μία στιγμιαία διέξοδο για αισθήματα ματαίωσης και θυμού—όχι διότι την θεωρούν έναν αποτελεσματικό τρόπο για να βελτιώσουν τη συμπεριφορά του παιδιού. Επειδή ο θυμός, από τη φύση του, τείνει να κλιμακώνεται καθώς ικανοποιείται, δεν υπάρχει ασφαλής τρόπος για να χτυπήσουν ένα παιδί.

Σεξουαλική Παρενόχληση και Δαρμός

Τα χτυπημένα παιδιά δεν βλέπουν τα σώματά τους ως δική τους προσωπική ιδιοκτησία. Ο δαρμός τα εκπαιδεύει να αποδεχτούν την ιδέα ότι οι ενήλικοι έχουν απόλυτη εξουσία στα σώματά τους, συμπεριλαμβάνοντας το δικαίωμα να επιβάλλουν πόνο. Και το να δέρνονται στους γλουτούς τα μαθαίνει ότι ακόμη και οι σεξουαλικές περιοχές υπόκεινται στη βούληση των ενηλίκων. Το παιδί που υποτάσσεται σε ένα δαρμό τη Δευτέρα δεν τείνει να πει 'όχι' στον παιδερραστή την Τρίτη. Οι άνθρωποι που παρενοχλούν ή εκμεταλλεύονται παιδιά το γνωρίζουν αυτό. Παραφυλάνε για πιθανά θύματα στα παιδιά που έχουν διδαχθεί 'να υπακούουν' γιατί αυτά τα παιδιά είναι οι πιο εύκολοι στόχοι.

Δαρμός στους Γλουτούς και Σεξουαλική Ανάπτυξη

Ο δαρμός στους γλουτούς μπορεί να παρακινήσει ανώριμα σεξουαλικά αισθήματα σε κάποια παιδιά. Δεν ελέγχουν αυτά τα αισθήματα, ούτε καταλαβαίνουν τι συμβαίνει. Η τραγική συνέπεια για κάποια από αυτά τα παιδιά είναι ότι σχηματίζουν ένα σύνδεσμο ανάμεσα στον πόνο, την ταπείνωση και τη σεξουαλική διέγερση που διαρκεί για την υπόλοιπη ζωή τους. Αν και ίσως παντρευτούν, κάνουν οικογένειες, κρατήσουν υπεύθυνες θέσεις στην κοινότητά τους και δεν δείξουν σημάδια συναισθηματικής διαταραχής, ίσως να βασανίζονται κρυφά και με ντροπή από μία ανάγκη η οποία, σε κάποιες περιπτώσεις τους εξαναγκάζει να πληρώνουν πόρνες, τις οποίες δέρνουν ή από τις οποίες δέρνονται. Η πορνογραφική βιομηχανία έχει κάνει μία επωφελή επιχείρηση κάλυψης των αναγκών αυτών των δύσμοιρων ατόμων. Η ιατρική επιστήμη έχει αναγνωρίσει και αποδείξει με λεπτομέρεια τη σχέση ανάμεσα στα χτυπήματα στα οπίσθια κατά την παιδική ηλικία και στη μετέπειτα ανάπτυξη μη φυσιολογικών σεξουαλικών επιθυμιών και συμπεριφορών. Αυτός ο λόγος πρέπει να αρκεί για να μη δαρθεί ποτέ ένα παιδί.

Ο Σωματικός Κίνδυνος από το Χτύπημα στους Γλουτούς

Βαθιά μέσα στους γλουτούς βρίσκεται το ισχιακό νεύρο, το μεγαλύτερο νεύρο του σώματος. Ένα σοβαρό χτύπημα στους γλουτούς, ιδιαίτερα με κάποιο όργανο όπως ένα κομμάτι ξύλο, μπορεί να προκαλέσει αιμορραγία στους μύες που περιβάλλουν το νεύρο, πιθανώς πληγώνοντάς το και προκαλώντας βλάβη στο πόδι.

Το πολύ ευαίσθητο οστό στη βάση της σπονδυλικής στήλης, ο κόκκυγας, είναι επίσης επιρρεπές σε βλάβη όταν χτυπηθεί εκεί ένα παιδί. Και όταν απαιτείται από τα παιδιά να σκύψουν για να χτυπηθούν, τα σεξουαλικά τους όργανα μπορεί να πληγωθούν. Εξάρθρωση κόκκυγα και μώλωπες σεξουαλικών οργάνων ως αποτέλεσμα βίαιων τιμωριών αναφέρονται συχνά από νοσοκομειακές αρχές.

Μερικοί άνθρωποι, στην απόπειρά τους να δικαιώσουν τα χτυπήματα στους παιδικούς γλουτούς, υποστηρίζουν ότι ο Θεός ή η φύση σχεδίασε αυτό το μέρος της ανατομίας για δαρμό. Αυτό το επιχειρήμα είναι ανόητο. Κανένα μέρος του ανθρώπινου σώματος δε δημιουργήθηκε για να υποστεί βία.

Ο Σωματικός Κίνδυνος από το Χτύπημα στα Χέρια

Το παιδικό χέρι είναι ιδιαίτερα ευάλωτο διότι οι σύνδεσμοι, τα νεύρα, οι τένοντες και τα αιμοφόρα αγγεία είναι κοντά στο δέρμα το οποίο δεν έχει προστατευτικό ιστό από κάτω. Χτυπήματα στα χέρια πολύ μικρών παιδιών είναι πάρα πολύ επικίνδυνα για την ωρίμανση των δίσκων στα οστά τα οποία, αν βλαφτούν, μπορούν να προκαλέσουν δυσμορφία ή εξασθενημένη λειτουργία. Χτυπήματα στο παιδικό χέρι μπορούν επίσης να προκαλέσουν θλάσεις, εξάρθρωσεις και να οδηγήσουν σε πρώιμη οστεοαρθρίτιδα.

Τράνταγμα

Το τράνταγμα μπορεί να προκαλέσει σε ένα παιδί τύφλωση, εγκεφαλική βλάβη ακόμη και θάνατο

Δαρμός στο Σπίτι, Παρουσία στο Σχολείο

Οι περισσότεροι εκπαιδευτικοί θα σας πουν ότι τα παιδιά που παρουσιάζουν τα πιο σοβαρά προβλήματα συμπεριφοράς στο σχολείο είναι εκείνα τα οποία υπόκεινται κακή μεταχείριση περισσότερο στο σπίτι. Τα παιδιά που δέρονται στο σπίτι έχουν συνηθίσει να αναμένουν ίδιου είδους μεταχείριση από μορφές εξουσίας εκτός σπιτιού. Για πολλά από αυτά τα παιδιά, η ζώνη μάχης επεκτείνεται από την ζωή τους στο σπίτι, στο σχολείο. Αυτό οδηγεί σε ακαδημαϊκή αποτυχία, αποβολή, συγκρούσεις με τις αρχές και τελικά ίσως και με το ποινικό σύστημα, για εγκληματική συμπεριφορά. Στην απόπειρά τους να σχηματίσουν μία ασπίδα απέναντι σε έναν κόσμο τον οποίο βλέπουν απαρηγόρητα εχθρικό, αυτά τα παιδιά φυσικά αναζητούν τη συντροφιά άλλων παιδιών με παρόμοια προβλήματα. «Οι γονείς μου και οι δάσκαλοι δεν με καταλαβαίνουν-οι φίλοι μου ναι,»λένε. Και έχουν έναν καλό λόγο να το πιστεύουν αυτό. Αυτή είναι μία αιτία που αναπτύσσονται οι συμμορίες του δρόμου και είναι ιδιαίτερα ελκυστικές για τα παιδιά των οποίων η αυτοπεποίθηση έχει αφανιστεί από το δαρμό, χτυπήματα με βέργα, εξευτελισμό, προσβολές, απειλές, αμείλικτη κριτική, αναίτιους περιορισμούς και σωματική και συναισθηματική παραμέληση.

Δεν πρέπει να μας εκπλήσσει ότι πολλά παιδιά απορρίπτουν τον κόσμο των ενηλίκων στο βαθμό που πιστεύουν ότι τα έχει απορρίψει αυτός. Ούτε πρέπει να μας εκπλήσσει ότι οι έφηβοι, οι οποίοι κατά την παιδική τους ηλικία υπήρξαν θύματα

βίας, θα χρησιμοποιήσουν βία αμέσως μόλις θα μπορέσουν. Όπως συχνά συμβαίνει, η επιθετικότητα που καλλιεργούν πολλοί νέοι άνθρωποι πιστεύοντας ότι είναι ουσιαστική για την επιβίωσή τους, τους ωθεί στην αποτυχία ή στην καταστροφή. Οι συνωστισμένες φυλακές μας αποτελούν απόδειξη.

Μερικοί δάσκαλοι εργάζονται ακούραστα για να διαχειριστούν την επιθετικότητα, την οποία παιδιά κυριαρχούμενα από βία διαθέτουν σε μεγάλο βαθμό και να ενσταλάξουν την εμπιστοσύνη την οποία αυτά τα παιδιά διαθέτουν σε τόσο μικρό βαθμό. Αλλά αυτό είναι ένα πελώριο θέμα που απαιτεί ειδικές δεξιότητες και ένα επίπεδο αφοσίωσης το οποίο δεν κατέχουν όλοι οι δάσκαλοι ή δεν μπορούν να επικεντρωθούν σε αυτό για παρατεταμένες περιόδους. Η επίτευξή του απαιτεί μία σχετική καινοτομία στα δημόσια σχολικά συστήματα.

Η σχολική αποβολή και η νεανική εγκληματικότητα θα έπαιαν να είναι μέγιστα εθνικά προβλήματα μόνο αν ήταν δυνατό να πείσουμε τους γονείς και τους άλλους φροντιστές να σταματήσουν να μεγαλώνουν τα παιδιά τους με τρόπους οι οποίοι εγγυημένα θα τα κάνουν αντικοινωνικά ή και αυτό-καταστροφικά. Με άλλα λόγια, να σταματήσουν να τα δέρνουν και να αρχίζουν να τα ανατρέφουν.

Δαρμός, Κάπνισμα, Αλκοόλ και Ναρκωτικά

Το να σε δείρουν είναι μια εμπειρία υποβιβασμού, εξευτελισμού. Το δαρμένο παιδί απορροφά όχι μόνο τα χτυπήματα, αλλά και το μήνυμα το οποίο μεταφέρουν: «Είσαι ανάξιος-α. Σε απορρίπτω!» Αυτό το μήνυμα επηρεάζει δυναμικά την αναπτυσσόμενη προσωπικότητα του παιδιού. Ενσταλάζει μίσος για τον εαυτό.

Αργά ή γρήγορα κάθε παιδί εκτίθεται σε ουσίες που υπόσχονται άμεση ανακούφιση από αισθήματα αναξιοσύνης και απόρριψης. Παντού βρίσκονται άνθρωποι οι οποίοι βάζουν εσωτερικά στα σώματά τους διάφορα πράγματα ώστε να κάνουν τον εαυτό τους να αισθανθεί καλύτερα. Είναι δύσκολο να πειστεί ένα παιδί που υποφέρει ότι μία τέτοια ανακούφιση είναι μία ψευδαίσθηση, ότι δεν μπορεί κάποιος να ξαναχτίσει μία κατεστραμμένη αυτοπεποίθηση με κάτι που θα καταπιεί, θα εισπνεύσει ή θα κάνει ένεση, αλλά εύκολα θα τη θάψει πιο βαθιά υπό το βάρος νέων προβλημάτων.

Ο Δαρμός και η Εγκληματική Συμπεριφορά

Σε όλους είναι γνωστή η λίστα των κοινωνικών ασθενειών οι οποίες πιστεύεται πως αποτελούν τη ρίζα της βίαιης εγκληματικής συμπεριφοράς: φτώχεια, διάκριση, οικογενειακή κατάρρευση, ναρκωτικά, συμμορίες και εύκολη πρόσβαση σε θανατηφόρα όπλα. Και είναι ξεκάθαρο ότι κάθε στοιχείο της προαναφερόμενης λίστας συμβάλλει στη βία και στο έγκλημα. Ωστόσο, ένα συστατικό κλειδί σπάνια αναγνωρίζεται – ο δαρμός.

Το 1940, οι ερευνητές Sheldon και Eleanor Glueck ξεκίνησαν τη φημισμένη τους μελέτη σε αγόρια παραβάτες και μη παραβάτες. Ανακάλυψαν πως ορισμένες επιδράσεις κατά την πρώιμη παιδική ηλικία προκαλούν στα παιδιά την ανάπτυξη αντικοινωνικών, βίαιων συμπεριφορών. Έδειξαν ότι οι πρώτες ενδείξεις παραβατικότητας εμφανίζονται συχνά στα τρία- πολύ πριν τα παιδιά έρθουν σε επαφή με επιδράσεις εκτός σπιτιού. Έδειξαν ότι οι γονείς που αποτυγχάνουν στην ήρεμη, ευγενική και υπομονετική μεταχείριση των παιδιών τους, αλλά στηρίζονται στη σωματική τιμωρία, τείνουν να παράγουν επιθετικά παιδιά. Όσο πιο νωρίς και πιο σοβαρή η κακομεταχείριση, τόσο χειρότερο το αποτέλεσμα.

Ανακάλυψαν επίσης ότι ο χαμηλότερος δείκτης αντικοινωνικής συμπεριφοράς συσχετίζεται πάντα με παιδιά που μεγάλωσαν από τη βρεφική τους ηλικία σε προσεχτικές, υποστηρικτικές, μη βίαιες και που δεν δέρνανε, οικογένειες.

Το μήνυμα εδώ για όλους τους γονείς που θέλουν το παιδί τους να μη δει ποτέ το εσωτερικό μίας φυλακής είναι απλό : ευγενική και υπομονετική καθοδήγηση – ποτέ να μη δείρετε.

Δαρμός, Ρατσισμός και Συλλογικές Εχθρότητες

Ο δαρμός γεμίζει με θυμό και ορμή για εκδίκηση τα παιδιά. Αλλά αυτή η ορμή σχεδόν ποτέ δεν επενεργεί αμέσως. Ακόμη και τα πιο σοβαρά χτυπημένα παιδιά, ως γενικός κανόνας, δε θα ανταποδώσουν το χτύπημα σε αυτούς που τα πλήγωσαν. Αντί για αυτό, τείνουν να αναζητούν ανακούφιση στη φαντασία όπου μπορούν με ασφάλεια να εκτονώσουν το θυμό τους σε αντιπάλους τους οποίους επινοούν. Μερικές φορές τα μικρότερα αδέρφια ή κατοικίδια εξυπηρετούν αυτό το σκοπό. Κάποιοι διαδεδομένες μορφές ψυχαγωγίας επίσης ικανοποιούν αυτή την ανάγκη.

Καθώς ωριμάζουν τα παιδιά και είναι υπό την επήρεια των προκαταλήψεων της κοινότητάς τους, ο θυμός τους μπορεί εύκολα να διοχετευθεί σε 'εγκεκριμένα' εξιλαστήρια θύματα. Λατρείες μίσους και ακραίες πολιτικές φατρίες τους γνέφουν με ανοιχτές αγκάλες, προσφέροντας την ευκαιρία να μετατρέψουν τη φαντασία σε πραγματικότητα. Σε κάθε γενεά, περισσότεροι από λίγοι αρπάζουν αυτή την ευκαιρία. Οι συμπεριφορές τους συνιστούν τη χειρότερη επίπτωση του παραδοσιακού δαρμού.

Ο Δαρμός στο Σχολείο

Παντού στον αναπτυσσόμενο κόσμο ο δαρμός από τους δασκάλους έχει σχεδόν εξαφανιστεί. Είναι παράνομος σε κάθε Ευρωπαϊκή χώρα και σε πολλές αναπτυσσόμενες. (Στην Αυστρία, Κροατία, Κύπρο, Δανία, Φινλανδία, Γερμανία, Ισραήλ, Ιταλία, Λετονία, Νορβηγία και Σουηδία κανείς, συμπεριλαμβανομένου του γονέα, δεν μπορεί νόμιμα να δείρει ένα παιδί, σε οποιαδήποτε συνθήκη.) Μεταξύ των ισχυρότερων, αναπτυσσόμενων βιομηχανικών κρατών, οι Η.Π.Α. αντιστέκονται περισσότερο στον σχετικό ανασχηματισμό. Αλλά σιγά σιγά όλο και περισσότερες πολιτείες απαγορεύουν τη σχολική σωματική τιμωρία και στις πολιτείες όπου επιτρέπεται, ένας αυξανόμενος αριθμός σχολείων σοφά απαγορεύει αυτή την πρακτική. Ακόμη όμως παραμένουν πολλοί μη ενημερωμένοι δάσκαλοι και σχολικοί διευθυντές, οι οποίοι, όπως πολλοί μη ενημερωμένοι γονείς, επιμένουν στην πεποίθηση ότι δεν υπάρχει πρόβλημα να επιβάλλονται στους μαθητές με τη σωματική βία ή την απειλή της. Τι πρέπει να κάνουν οι φωτισμένοι, υπεύθυνοι γονείς;

Αν γνωρίζατε ότι ένα σχολικό λεωφορείο είχε φθαρμένα λάστιχα και ελαττωματικά φρένα, δεν θα αφήνατε το παιδί σας να ανεβεί σε αυτό το λεωφορείο και θα απαιτούσατε από τις σχολικές αρχές να επιδιορθωθεί αμέσως το πρόβλημα. Αν γνωρίζατε ότι οι εξαεριστήρες στο σχολείο είναι μολυσμένοι από αμιάντο, θα παίρνατε αμέσως το παιδί σας και θα ενημερώνατε και τους άλλους γονείς.

Η σωματική τιμωρία δε διαφέρει. Είναι πολύ επικίνδυνη και όλοι οι λογικοί άνθρωποι στην κοινότητα πρέπει να ενωθούν και να αντισταθούν αμέσως.

Ως γονέας έχετε το δικαίωμα και την υποχρέωση να προστατεύσετε το παιδί σας από τον γνωστό κίνδυνο. Ενημερώστε τις τοπικές, περιφερειακές και κρατικές

εκπαιδευτικές αρχές ότι κανείς δεν έχει την άδειά σας, ούτε το ηθικό δικαίωμα, να βάζει το παιδί σας σε κίνδυνο στο σχολείο.

Δαρμός και Εγκεφαλική Ανάπτυξη

Στην πρώιμη παιδική ηλικία, ο εγκέφαλος αναπτύσσεται ταχύτερα από οποιοδήποτε άλλο όργανο στο σώμα. Στην ηλικία των 5, ο εγκέφαλος πλησιάζει περίπου το 90% του ενήλικου βάρους του, και στα 7, έχει ωριμάσει πλήρως. Αυτό κάνει την παιδική ηλικία μία πολύ ευαίσθητη και κρίσιμη περίοδο για την εγκεφαλική ανάπτυξη.

Το σχετικό με τον πόνο και το φόβο στρες που προκαλείται από το δαρμό μπορεί να επιδράσει αρνητικά στην ανάπτυξη και λειτουργία του παιδικού εγκεφάλου. Είναι ακριβώς κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου της μεγάλης πλαστικότητας και του τρωτού του εγκεφάλου, που πολλά παιδιά υπόκεινται σε σωματική τιμωρία. Η επίπτωση μπορεί να είναι ο εκτροχιασμός της φυσιολογικής, υγιούς εγκεφαλικής ωρίμανσης με αποτέλεσμα τις μη αναστρέψιμες ανωμαλίες για την υπόλοιπη ζωή.

Σύμφωνα με τον ερευνητή Dr. Martin Teicher του McLean Hospital, Belmont, Massachusetts, «Γνωρίζουμε ότι ένα ζώο που εκτίθεται σε στρες και παραμέληση στην πρώιμη παιδική ηλικία αναπτύσσει έναν νευρώδη εγκέφαλο για να βιώνει φόβο, άγχος και στρες. Νομίζουμε ότι το ίδιο ισχύει και για τους ανθρώπους.» (“Child Abuse Changes the Developing Brain,” Yahoo! News, Dec. 29, 2000).

Στο άρθρο του Teicher, “The Neurobiology of Child Abuse,” *Scientific American*, March 2002, έγραψε, «Νέες μελέτες εγκεφαλικής απεικόνισης και άλλα πειράματα έχουν δείξει ότι η παιδική κακοποίηση μπορεί να προκαλέσει μόνιμη βλάβη στη νευρωνική δομή και λειτουργία του ίδιου του αναπτυσσόμενου εγκεφάλου. Αυτό το σκληρό αποτέλεσμα προτείνει, ότι πρέπει να καταβληθεί πολύ περισσότερη προσπάθεια, για να προληφθεί η παιδική κακοποίηση και παραμέληση πριν προκαλέσει αμετάκλητη βλάβη σε χιλιάδες νεαρά θύματα (σελ.70)...Η κοινωνία θερίζει αυτό που σπέρνει με τον τρόπο που ανατρέφει τα παιδιά (σελ.75).»

Κανένας υπεύθυνος γονέας δεν θα διακινδυνεύσει σκόπιμα την κανονική εγκεφαλική ανάπτυξη του παιδιού του, ωστόσο αυτό ακριβώς κάνουν άθελά τους αυτοί που δέρνουν.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ

«Κάθε μορφή σωματικής τιμωρίας ή ‘δαρμού’ είναι μία βίαιη επίθεση στην ακεραιότητα μίας άλλης ανθρώπινης ύπαρξης. Η επίπτωση παραμένει για πάντα στο θύμα και γίνεται ένα αντιπαθές κομμάτι της προσωπικότητάς του-της –μία βαριά ματαιώση που καταλήγει σε μία εχθρότητα η οποία θα αναζητά έκφραση στη μετέπειτα ζωή σε βίαιες πράξεις εναντίον άλλων. Όσο νωρίτερα αντιληφθούμε ότι η αγάπη και η ευγένεια είναι τα μοναδικά μέσα για την επιθυμητή από τα παιδιά συμπεριφορά, τόσο καλύτερα. Ιδιαίτερα το παιδί, μαθαίνει να γίνεται το είδος ανθρώπου το οποίο έχει βιώσει. Αυτό πρέπει να κατανοηθεί πλήρως από όλους τους φροντιστές.» **Ashley Montagu**, Anthropologist

«Η σωματική τιμωρία των παιδιών στην πραγματικότητα παρεμβαίνει στη διαδικασία της μάθησης και στην ευνοϊκή ανάπτυξη κοινωνικά υπεύθυνων ενηλίκων. Αισθανόμαστε ότι είναι σημαντικό για τους εργαζόμενους δημόσιας υγείας, δασκάλους, και άλλους σχετικούς με τη συναισθηματική και σωματική υγεία παιδιών και νέων να υποστηρίξουν την υιοθέτηση εναλλακτικών μεθόδων για την επίτευξη του αυτοελέγχου

και της υπεύθυνης συμπεριφοράς σε παιδιά και εφήβους.» **Dr. Daniel F. Whiteside**, Assistant Surgeon General, Department of Health & Human Services (Administration of President Ronald Reagan)

« Τα μέτρα τιμωρίας είτε εφαρμοσμένα από την αστυνομία, τους δασκάλους, συζύγους ή γονείς έχουν γνωστές βέβαιες επιπτώσεις: (1)απόδραση-η εκπαίδευση έχει το δικό της όνομα για αυτή:σκασιαρχείο, (2)αντεπίθεση-βανδαλισμός στα σχολεία και επιθέσεις στους δασκάλους, (3)απάθεια-μία αποχώρηση με σκυθρωπή απραξία. Όσο πιο βίαιη η τιμωρία, τόσο πιο σοβαρά τα παράγωγα.» **B. F. Skinner**, Ph.D., author, Professor of Psychology, Harvard

«Η σωματική τιμωρία διδάσκει στα παιδιά να αποδέχονται και να ανέχονται την επίθεση. Πάντα εμφανίζεται διακριτικά στις ρίζες της εφηβικής και ενήλικης επιθετικότητας, ιδιαίτερα σε εκείνες τις εκδηλώσεις που παίρνουν μία αντικοινωνική μορφή όπως η παραβατικότητα και η εγκληματικότητα.» **Philip Greven**, Professor of History, Rutgers University

« Υπήρξα πάντα υποστηρικτής της πλήρους κατάργησης της σωματικής τιμωρίας και πιστεύω ότι η σχέση της με την πορνογραφία η οποία είναι τόσο ανατολικής προέλευσης έχει τις ρίζες της στην παράδοσή μας να δέρνουμε τα παιδιά.» **Gordon Moyes**, D. D., Pastor, Uniting Church, Superintendent of the Wesley Central Mission, Sydney, Australia

«Η 'θρησκευτική διαφωνία'- κράτης για την υποστήριξη της σωματικής τιμωρίας στηρίχτηκε πάνω σε λίγα μεμονωμένα άρθρα από το Βιβλίο των Παροιμιών. Χρησιμοποιώντας το ίδιο είδος επιλεκτικής ανάγνωσης, μπορεί κάποιος με την ίδια ευκολία να αναφέρει τη Βίβλο ως αυθεντία της πρακτικής της δουλειάς, της αυστηρής καταστολής γυναικών, πολυγαμίας, αιμομιξίας και βρεφοκτονίας. Μου φαίνεται πως η κτηνώδης και εκδικητική πρακτική της σωματικής τιμωρίας δεν μπορεί να συμβιβαστεί με τα μεγαλύτερα θέματα της Καινής Διαθήκης όπου διδάσκεται η αγάπη και η συγχώρεση και ο σεβασμός στην παιδική ομορφιά και αξιοπρέπεια, και όπου η βία και η ανταπόδοση ως τρόποι επίλυσης ανθρώπινων συγκρούσεων υπερ-απορρίπτονται .» **Thomas E. Sagendorf**, United Methodist Pastor, Toledo, Ohio

«Η ανάπτυξη του αυτο-ελέγχου, τον οποίο αποκαλούμε συνείδηση, προκύπτει από την κατάλληλη αλληλεπίδραση των παιδιών με τους φροντιστές τους. Η παιδική εμπειρία αγάπης και σεβασμού ευνοεί την ανάπτυξη της συνείδησης, ενώ η εμπειρία φόβου ή πόνου εμποδίζει αυτή την ανάπτυξη. Πρέπει να δοθεί ένα τέλος στη σωματική τιμωρία αν η κοινωνία μας πρόκειται να γίνει μία η οποία θα κυβερνάται από τη συνείδηση και τον αυτο-έλεγχο παρά από τα αντίθετά τους.» **H. Patrick Stern**, M.D., Asst. Prof. of Pediatrics, Psychiatry and Behavioral Pediatrics, University of Arkansas for Medical Sciences.

«Η επιβολή πόνου και ταλαιπωρίας, όσο μικρή και να είναι, δεν είναι η επιθυμητή μέθοδος επικοινωνίας με τα παιδιά.» **American Medical Association**, House of Delegates, 1985

«Η δουλική πειθαρχία δημιουργεί δουλικό χαρακτήρα Τα χτυπήματα, και όλα τα άλλα είδη δουλικών και σωματικών τιμωριών, δεν ταιριάζουν ως τρόπος πειθαρχίας στην εκπαίδευση εκείνων που θα γίνονταν σοφοί, καλοί, και άδολοι άνθρωποι.» **John Locke**, 1632-1704, "Some Thoughts Concerning Education," 1692

«Μη μαλώνετε βιαστικά το μαθητή, διότι θα αμβλύνετε το πνεύμα του και θα αποθαρρύνετε την επιμέλειά του, αλλά να τον νουθετείτε ευγενικά, και με αυτό τον τρόπο θα γίνει πρόθυμος να διορθωθεί και χαρούμενος να συνεχίσει με αγάπη και ελπίδα για μάθηση...Αφήστε το δάσκαλο να πει, 'Εδώ τα πας καλά.' Διότι σας διαβεβαιώνω ότι δεν υπάρχει καλύτερη ακονόπετρα να ακονίσει ένα καλό πνεύμα και να ενθαρρύνει την αγάπη για τη μάθηση από τον έπαινό του...Κατά τη γνώμη μου, η αγάπη είναι πιο αρμοστή από το φόβο, η ευγένεια καλύτερη από το χτυπήμα, για να ανατραφεί σωστά ένα παιδί με μάθηση.» **Roger Ascham**, (Tutor to Queen Elizabeth I), *The Schoolmaster*, England, published circa 1568

«Τα παιδιά πρέπει να οδηγούνται σε έντιμες πρακτικές με τις έννοιες της ενθάρρυνσης και της αιτιολόγησης, και σίγουρα όχι με χτυπήματα και αρρωστημένη μεταχείριση.» **Plutarch**, circa 46-120 A.D., "The Education of Children," Vol. I, *Moralia*, Ancient Greece

«Είναι μία απεχθής και δουλική πρακτική...Όταν δέρνονται τα παιδιά, ο πόνος και ο φόβος επιφέρουν συχνά το αποτέλεσμα το οποίο δεν είναι ευχάριστο για να το πουν και το οποίο μετέπειτα τείνει να είναι πηγή ντροπής, ντροπή η οποία παραλύει και καταπιέζει το μυαλό και οδηγεί το παιδί να αποφεύγει το φως της ημέρας και να σιχάινεται το φως...Δε θα δώσω άλλο χρόνο σ'αυτό το θέμα. Γνωρίζουμε ήδη αρκετά γ'αυτό.» **Quintilian**, circa 35-95 A.D., *Institutes of Oratory*, Ancient Rome

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ε: Ουσιαστικά τι κοινό έχουν όλοι οι νεαροί παραβάτες;

Α: Τους μεγάλωσαν άνθρωποι οι οποίοι τους έδερναν.

Ε: Τι κοινό χαρακτηριστικό είχαν οι παιδικές ηλικίες του Χίτλερ, Στάλιν, Πωλ Ποτ, Σαντάμ Χουσεΐν και Τσαρλς Μάνσον;

Α: Ο καθένας τους είχε υποστεί ως παιδί αμείλικτη, σοβαρή, σωματική τιμωρία.

Ε: Τι κοινό έχουν όλοι οι φυλακισμένοι κατά συρροή δολοφόνοι;

Α: Πληθώρα επεισοδίων δαρμού κατά την παιδική τους ηλικία

Ε: Τι κοινό έχουν οι βιαστές, τρομοκράτες, βασανιστές, κατά συρροή δολοφόνοι, μαζικοί δολοφόνοι, καμικάζι, απαγωγείς παιδιών, ελεύθεροι σκοπευτές, δολοφόνοι, κακοποιοί, βάνδαλοι, δράστες συζυγικής κακοποίησης και αυτοί που καταδιώκουν;

Α: Βίαιη ανατροφή.

Ε: Ποιο παιδί δεν πρόκειται ποτέ να γίνει μέλος παρέας εγκληματιών;

Α: Εκείνο το παιδί που μεγαλώνει σε μία περιποιητική, προσεχτική, υποστηρικτική οικογένεια που δε χρησιμοποιεί το δαρμό.

Ε: Τι πρέπει να κάνεις για να μετατρέψεις ένα φιλικό κουτάβι σε κακό σκυλί φύλακα;

Α: Περιορίσε την κίνησή του και να το χτυπάς συχνά.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕΤΕ ΑΛΛΑΓΗ

Υπάρχουν άνθρωποι στην κοινότητά σας οι οποίοι δεν άκουσαν ποτέ τις εκφραζόμενες εδώ ιδέες. Είναι η ώρα να τις ακούσουν, δε συμφωνείτε;

Μπορείτε να βοηθήσετε να σπαρθούν οι σπόροι μίας νέας γενεάς που να ενδιαφέρεται και να συνεργάζεται περισσότερο και να είναι λιγότερο βίαιη αν μοιραστείτε αυτές τις πληροφορίες με άλλους—φίλους, συναδέλφους, γείτονες, γονείς των φίλων των παιδιών σας, κοινοτικούς και θρησκευτικούς ηγέτες, τους δασκάλους των παιδιών σας, τοπικές και κρατικές εκπαιδευτικές αρχές και με τους κυβερνητικούς σας εκπροσώπους. Πιστεύουμε ότι ο καθένας πρέπει να ακούσει αυτό το μήνυμα.

Γνωρίζουμε ότι μερικοί άνθρωποι στην κοινότητά σας θα απορρίψουν τα συμπεράσματά μας για τους κινδύνους του δαρμού. Μερικοί θα αρνηθούν να το σκεφτούν ή ίσως και να ενοχληθούν ή να γίνουν εχθρικοί διότι αυτή η πληροφόρηση τους κάνει να αισθάνονται υπερβολικά αμήχανα. Αυτό δε μας απογοητεύει. Δεν πρέπει να απογοητεύει και εσάς. Υπάρχουν άλλοι που θέλουν να μάθουν γιατί η παλιά οικεία μέθοδος κοινωνικοποίησης παιδιών είναι τόσο λίγο αποτελεσματική.

Επίσης, υπάρχουν και εκείνοι οι οποίοι ήδη μεγαλώνουν τα παιδιά τους χωρίς βία αλλά χρειάζονται την επιβεβαίωση ότι πράττουν σωστά. Ο ρόλος σας είναι να πλησιάσετε αυτούς τους ανθρώπους και να τους αναφέρετε ό,τι γνωρίζετε για το θέμα. Δώστε τους ένα αντίγραφο του *‘Καθαρές Κουβέντες’*. Και μιλήστε τους για την ιστοσελίδα μας, “Project NoSpank” at <http://nospank.net/index.html> όπου μπορούν να μάθουν τους 1001 λόγους αποχής από το δαρμό.

Έχουμε την πεποίθηση ότι σύντομα κάποια μέρα η πολιτισμένη ανθρωπότητα θα κοιτάζει πίσω με έκπληξη και λύπη τον καιρό που οι άνθρωποι πίστευαν ότι κάνει καλό στα παιδιά ο δαρμός

ΠΗΓΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

Jane Bluestein. *Creating Emotionally Safe Schools: A Guide for Educators and Parents.* Deerfield Beach, Florida: Health Communications, Inc., 2001

Alan DeWitt Button. *The Authentic Child.* New York: Random House, 1969.

Susan Forward. *Toxic Parents: Overcoming Their Hurtful Legacy and Reclaiming Your Life.* New York: Bantam Books, 1989.

Ian Gibson. *The English Vice.* London: Duckworth, 1978.

James Gilligan. *Violence: Reflections on a National Epidemic.* New York: G.P. Putnam's Sons, 1996.

Thomas Gordon. *Teaching Children Self-Discipline At Home and At School.* New York: Random House, 1989. [PTAVE strongly recommends Thomas Gordon's Parent Effectiveness Training (P.E.T.) and Teacher Effectiveness Training (T.E.T.)]

Philip Greven. *Spare the Child: The Religious Roots of Punishment and the Psychological Impact of Physical Abuse.* New York: Random House, 1991.

Mitch Hall. *The Plague of Violence: a preventable epidemic.* Checkmate Press, www.CheckmateNow.org, 2002.

Irwin A. Hyman. *Reading, Writing and the Hickory Stick: The Appalling Story of Physical and Psychological Violence in American Schools.* Boston: Lexington Books, 1990.

_____, *Case Against Spanking: How to Stop Hitting and Start Raising Healthy Kids.* San Francisco: Jossey-Bass Inc., 1997.

Irwin A. Hyman and Pamela A. Snook. *Dangerous Schools: What We Can Do About the Physical and Emotional Abuse of Our Children.* San Francisco: Jossey-Bass Publishers, 1999

Dorothy Otnow Lewis. *Guilty by Reason of Insanity - A Psychiatrist Explores the Minds of Killers.* New York: The Ballantine Publishing Group, 1998.

Mike A. Males. *The Scapegoat Generation: America's War on Adolescents.* Monroe, Maine: Common Courage Press, 1996.

Michael J. Marshall. *Why Spanking Doesn't Work.* Springville, Utah: Bonneville Books, 2002.

Alice Miller. *The Truth Will Set You Free: Overcoming Emotional Blindness and Finding Your True Adult Self.* New York: Basic Books, 2001.

_____ *For Your Own Good: Hidden Cruelty in Child Rearing and the Roots of Violence*. New York: Farrar, Straus and Giroux, 1983. [PTAVE strongly recommends all Alice Miller's works.]

Eli H. Newberger. *The Men They Will Become: The Nature and Nurture of Male Character*. Cambridge: Perseus Publishing, 1999.

Jane & James Ritchie. *Spare the Rod*. Sydney: George Allen & Unwin, 1981.

Murray A. Straus. *Beating the Devil out of Them: Corporal Punishment in American Families*. New York: Free Press, 1994.

Teresa Whitehurst. *How Would Jesus Raise a Child?* Grand Rapids: Baker Books, 2003.

Felicity de Zulueta. *From Pain to Violence: The Traumatic Roots of Destructiveness*. London: Jason Aronson, Inc., 1994.

To order hard copy of this 12-page booklet, go to [Order Form](#)
Return to [Table of Contents](#)